Borda Lajos

KONZERVATÍV KATOLIKUS PENTAGRAMMA

Egy lelki szegény gondolatai

Bevezetésként szeretném megjegyezni, hogy konzervatív katolikus mivoltom emlegetésével azt a véleményemet hangsúlyozom, hogy a második vatikáni zsinat helyrehozhatatlan kárt okozott az Egyháznak. A tradicionalisták álláspontját osztom, ugyanakkor nem vallhatnak maradéktalanul magukénak,[1] például a Szentlélekről írottakkal nem érthetnek egyet. Istennek lelki szegény[2] gyermeke vagyok, nem a teológusok adoptáltja.

MIATYÁNK

Hír: A *Miatyánk*ban a *„ne vígy minket kísértésbe"* nem jó fordítás, mert *„megzavarhatja a hívő embert"*, mondta Ferenc pápa a Mi Atyánk tévéadás hetedik részében, az olasz Tv2000 csatornán 2017. december 6-án este. Arról azonban nincs szó, hogy Ferenc pápa elrendelte volna az egész Egyházban a meglévő szövegváltozat megváltoztatását, de például a francia püspöki konferencia 2017 tavaszán bevezette a *„ne engedd, hogy kísértésbe essünk"* megfogalmazást, amelyet több keresztény egyház és felekezet átvett. Ferenc pápa tehát azt hangsúlyozta, hogy *„Isten nem visz minket kísértésbe"*.

Két okból sem értek egyet Ferenc pápa véleményével:

1. A hívő katolikus embert nem a *Miatyánk* idézett része zavarhatja meg, hanem a zsinat modernista fordulata. Bekövetkezett az a tragédia, melynek lehetőségére Szent X. Piusz, *Pascendi dominici gregis* enciklikájának *preambulum*ában figyelmeztetett: *„Rejtőzködő ellenségek, elvetemült újítók az Egyház belsejében, (…) modernistáknak nevezik őket."*

A zsinat utáni pápákkal egyes kérdésekben nehéz azonosulni, XVI. Benedek kivételével. Jóllehet maga is a zsinat aktív résztvevője volt, később rájött, hogy *„nem ilyen lovat akart"*.[3] Nem tartotta az Egyház ellenségeinek a konzervatív katolikusokat, a Szent X. Piusz Papi Testvériletet (Fraternitas – Testvériség) sem, elismerte püspökeiket, és engedély nélkül lehetővé

[1] Nekem marad a remény, hogy engem, bűnös, tékozló fiát a Mindenható Gondviselő, „eretnek" gondolataim ellenére is, magáénak fog elismerni. *„Jézusom, ha jön a végnap / Ismerj engem magadénak."* Sík Sándor *Jézus, világ Megváltója* című versét templomi énekből ismerem és nagyon szeretem. Szent Bernát *Salve mundi salutare* himnuszának átköltése, dallama szerepel Szegedi Ferenc Lénárd *Cantus catholici* (Kassa, 1674) című énekeskönyvében, a 272–273. oldalon. Ugyanezzel a dallammal Bach *Sei gegrüsset Jesu gütig*je (BWV 410) megharmonizált korál, a BWV 499 ugyanez hangszeres kísérettel, a BWV 768 ugyanez orgonára, variációkkal.

[2] A lelki szegények teológiai képzettség és magyarázat nélkül is tudják, hogy a háromságos egy Isten van.

[3] Utalás Lovászy Károly *Anyám, én nem ilyen lovat akartam* című versére.

tette a tridenti rítusú misét is. Ferenc pápa nem bírta kivárni elődje halálát, még életében érvénytelenítette a tridenti rítus védelmében kiadott, *Summorum pontificum* kezdetű *motu proprió*ját. *„Megszakadt XVI. Benedek szíve"*, írta a lemondott[4] pápa személyi titkára, Georg Gänswein. A szelektíven empatikus Ferenc pápa, miután „beletaposott" nagytiszteletű elődjének lelkébe, kiadta *Fratelli tutti* (Egymás testvérei vagyunk) enciklikáját, majd változatlan buzgalommal folytatta a tradicionalista katolikusok üldözését. Az ultraliberális, lényegében neoprotestáns, szó szerint marxista (Marx bíboros) német egyház láthatóan nem zavarja.

„A zsinat feladata, hogy saját Egyházával foglalkozzon, aminek nem lehet része az, hogy túllépve hatáskörén, minden kényszer nélkül lefokozza önmagát, a katolikus hitet általános filozófiai kérdésként értelmezze és az Egyházat a modern társadalom változásaihoz igazítva átértelmezze évezredes identitását."

2. Ferenc pápa véleménye, hogy az Úrtól kapott imádságot eddig rosszul mondtuk, megdöbbentő. A *„ne vígy minket kísértésbe"* nem rossz fordítás, nem bonyolult megérteni, hogy Krisztus miért ezt mondta, és nem azt, hogy *„ne engedd, hogy kísértésbe essünk"*, ahogy a pápa szerette volna. *Isten megkísérte[tte] Ábrahámot*, olvasható Károli[5] (református) és Káldi (katolikus) fordításában egyaránt, de más fordításokban is,[6] egészen a huszadik század elején kezdett bibliafordítás revíziókig, ahol az eufemisztikus próbatételre cserélték a kísértést.

A végeredmény ismeretében is elborzaszt, hogy Isten saját (jóllehet később közölt [Tízparancsolat] erkölcsi rendjének ellentmondva) egyetlen fia feláldozására, *de facto* meggyilkolására szólította fel Ábrahámot: *„Vedd egyszülött fiadat, akit szeretsz, Izsákot és menj el a Gondoskodás földére s áldozd fel ott egészen égő áldozatul az egyik hegyen, amelyet majd mutatok neked."* (*Genezis* 22,2) Erre a 20. század előtti bibliafordítók a kísértés szót használták, mert érezték, hogy egy enyhébb, szépítő (eufemisztikus) szó nem érzékeltetné annak a szinte elviselhetetlen lelki tehernek súlyát, melyet az Örökkévaló Ábrahámra rakott. A *„ne vígy minket kísértésbe"* Ábrahám megkísértésére is utal.

Jézus betűről betűre ismerte a *Tórát*, tudta, hogy Isten megkísértette Ábrahámot, ellentétben Ferenc pápával. Ezek után nem vélemény kérdése, hanem tény, hogy Isten is kísérthet, legfeljebb azt lehet mondani, hogy Isten jobbító, míg a sátán ártó szándékkal kísért. Lehet úgy forgatni a szavakat, hogy ha Isten állítja választás elé az embert, az próbatétel, ha a sátán, az kísértés.[7] Ez talmudista okoskodás.

Azt, hogy *„ne nos inducas in tentationem"*[8] nem lehet másképp fordítani, mert szó szerint azt jelenti, hogy ne vígy minket kísértésbe. Jelentése egyértelmű: Te (Istenünk) ne vigyél min-

[4] Hivatalából kifolyólag kötötték a zsinat határozatai, de amikor tapasztalta, hogy sem ereje, sem lehetősége sincs megállítani, de mérsékelni sem a további liberális–modernista változásokat – s ezeknek hosszú távú következményeivel is tisztában volt –, lemondott.

[5] 1590-től 1974-ig, valamennyi kiadásban.

[6] Szepessy [Szepesy] Ignác (1832), Szabó József (1851), Kámory Sámuel (1864), Tárkányi Béla (1865).

[7] A kísértés és a próbatétel szinonimák. Érezni kell, hogy mikor, melyik használata indokolt.

[8] Szent Jeromos latin fordításának *(Vulgata)* hitelessége vitathatatlan, miután folyamatosan kapcsolatban állt héber és görög nyelvtudósokkal.

ket kísértésbe. Ennek ellenére Ferenc pápa, de például Wyszyński bíboros[9] is egyaránt azon a véleményen vannak, hogy Isten nem visz minket kísértésbe, csak a sátán,[10] akire utalás sem történik a *Miatyánk* szövegében, melynek vonatkozó része így hangzik: *„ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól."* Első olvasatra nyilvánvalónak látszik, hogy a gonosz a sátánra utal, de értelmezésem szerint nem, mert eredendően nincs bennünk,[11] hanem a mindannyiunkban jelen lévő káini részre, ami az áteredő (eredendő) bűnhöz hasonló örökség. Az áteredő bűntől a keresztség, a káini résztől Isten segítségével szabadulhatunk, erre kérjük az imádságban.

A *Biblia* szövegéből következik, hogy Káin utódai vagyunk, kiknek lelkét az első emberpár Földre érkezése után a már a jelen lévő sátán megrontotta. Káin megölte testvérét, Ábelt, kinek így magva szakadt. A *Genezis* nem említi, hogy az első emberpárnak több gyermeke is született volna, szűkszavúan ennyit közölt, de korántsem mindent. Ókori legendák több embert feltételeznek, név szerint is említve Lilitet, egy emberi alakban létező fehérmájú démont. *János evangéliumá*nak végén olvasható: van még sok egyéb is, melyeket, ha mind megírnának, a világ sem tudná befogadni a könyveket. Valószínű, hogy a *Genezis* vonatkozó része ezért ilyen szűkszavú. A *Genezis* őstörténeti része racionálisan értelmezhetetlen, mert emberi ésszel fölfoghatatlan, az idő kezdete előtti eseményekre utal. A Teremtés Isten titka marad.

A mértéktelen gazdagság és a mérhetetlen szegénység egyaránt Isten elhagyásához vezethet. A jólétben élők közül sokan engednek a sátán kísértéseinek, mert csábító világi előnyöket és élvezeteket kínálnak, de próbatétel a nyomorúság is (*„Isten negyven esztendőn át vezetett a pusztában, hogy megsanyargasson és próbára tegyen"*, Mózes V. 8,2).

„VI. Pál meggyőzte magát, majd a zsinaton részt vevő egyházi méltóságok többségét, hogy a Szentlélek sugalmazására kell liberális–modernista irányba fordítani az Egyházat. Neki ezt sugalmazta, ötven évvel korábban X. Piusznak meg az ellenkezőjét?! X. Piusz és VI. Pál Egyházról vallott nézetei köszönőviszonyban sincsenek egymással, mégis (mindössze 64 év különbséggel) mindketten az Egyház szentjei?!"

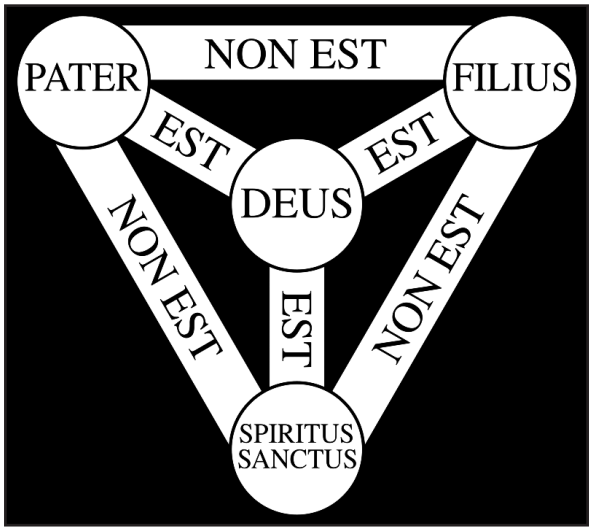
Miért teszi próbára Isten a hívő embert? Azért, mert aki állhatatos marad a hitben, közelebb kerül Istenhez. Erre utal Jézus a talentumokról szóló példabeszédében: *„Jól van, derék és hű szolgám, mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád; menj be a te uradnak örömébe."* (Máté 25,21)

Feleslegesnek, mi több, zavarónak érzem a *Miatyánk*hoz fűzött dicsőítést: *„Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség."* Nem a dicsőítés szövege zavar, hanem ebben a kontextusban a *mert* kötőszó. A *mert* kötőszó olyan viszonyszó, mely tagmondatokat köt össze. Azzal, hogy az imádságot követő dicsőítés egy magyarázó, okhatározó kötőszóval kezdődik, azt a benyomást kelti, mintha a dicsőítés a *Miatyánk* része lenne, jóllehet későbbi betoldás, az 1Krón 29,11 egyik változata. A katolikus katekizmus (2855) szerint a záró doxológia *megismétli* az Atyához intézett első

[9] Stefan Wyszyński: *Miatyánk*. Budapest, 2020, Új Ember, 125. o.

[10] Hihetetlen, hogy magas egyházi méltóságok, sőt, maga a pápa is, nem jelentésének megfelelően, hanem egy téves axiómából (csak a sátán kísért) kiindulva értelmeznek (félre) egy egyértelmű, bibliai szövegrészt.

[11] Lelki és fizikai értelemben is csak attól lehet megszabadulni, ami bennünk van.



három kérést. Nem csak feleslegesnek, hanem tiszteletlennek is tartom. Isten azt is tudja, amit gondolunk.

Véleményem szerint az idézett dicsőítésnek, bármilyen régre vezethető is vissza eredete és bármennyi keresztény egyház és közösség is mondja a *Miatyánk* után, semmi keresnivalója ezen a helyen, ugyanis a szöveg, a *mert* kötőszóval az elején arra utal, hogy miután Övé az ország, a hatalom és a dicsőség, kéréseinket teljesíteni tudja. Ebben a kontextusban a doxológia nem önmagáért dicsőíti Istent, nem azért ad hálát, mert van, hanem azért, mert hatalmában áll teljesíteni a kéréseket.

Egészen más, mikor Mária magasztalja az Urat: *„Magnificat anima mea dominum."* Luther *Magnificat*-kommentárjában olvasható: a képmutató Istent sok beszéddel, lármával s hűhóval dicséri, mintha süket, vagy tudatlan lenne, nekünk pedig fel kellene ébresztenünk, és kioktatnunk. Az igazi dicséret inkább sóhajt, mint beszél. Ezt nevezzük Isten szívbéli, lélekben és igazságban való dicséretének. Lajtha László hasonlóan vélekedett: ez nem zsoltár, amelyben hangos szóval dicsérjük az urat, ez egy félig leányhangon dalolt himnusz.

A doxológiával kapcsolatos Angelus Silesius (1624–1677) verse: *„Wie selig ist der Mensch, der weder will noch weiss, / Der Gott, versteh mich recht, nicht gibet Lob noch Preis!"* (Milyen boldog az az ember, aki se nem akar, se nem tud, / aki Istenhez nem intéz – jól érts engem – sem dicséretet, sem magasztalást.)

A *Preis* itt még középfelnémet jelentésben szerepel. A magasztaló költemény volt a *Preislied*, és ma is él a *lobpreisen* ige. A *gibet* nem azt jelenti, hogy az ember ne gondoljon szépeket Istenről, hanem azt, hogy hagyja békén a magasztalás gesztusával.

Míg Wyszyński bíboros értelmezte a *Miatyánk* szövegét, addig Ferenc pápa már igazítani is szeretné. A *Miatyánk* szövegét maga Krisztus mondta (Máté 6,9–13). Csak értelmezni lehet, javítgatni nem. Ha bárki a *Korán* szövegén akarna változtatni, nem érné meg a másnapot.

Ebben az egyre bolondabb világban lelkünket erősítendő mondjuk a *Miatyánk*ot bármiféle változtatás és toldalék nélkül úgy, ahogy Krisztustól kaptuk: *„ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól."* Kérünk, Urunk, ne rakj vállunkra nagyobb terhet, mint amit viselni tudunk, de szabadíts meg a bennünk lévő káini résztől.

SZENTLÉLEK

Miután Jézus a Szentlélek mibenlétéről nem közölt többet, mint hogy *„az Igazság Lelke"*, minden további csak értelmezési kísérlet. A Szentlélek már a Teremtéskor (*„Isten Lelke ott lebegett a vizek felett"*, *Genezis* 1,2) az Atyával együtt létezett, és miután nem előzhette meg a második isteni személyt, a Fiú is. Aki öröktől fogva van, az nem származhat sem részben, sem egészben. Következésképp a Szentlélek nem származott, hanem mindig is Istennel egységben létezett: van.[12] Az, hogy a Szentlélek származik, pontatlan fordítás:

„eljövend a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az Igazság Lelkét, aki az Atyától származik” (János 15,26). Nem *János evangéliumá*nak hitelességéről van szó, hanem egy szemantikai problémáról. A görög *ekporeuomai*[13] jelentése előjön, kijön, kimegy, szabad fordításban kiárad is,[14] nem pedig származik. Szerintem helyesen: *„eljön a vigasztaló, akit az Atyától küldök, az Igazság Lelke, aki az Atyától kiárad [rátok]”*.[15] Bolyki János szó szerinti fordításában:[16] *„az Atyától jön ki”*. Itt sincs szó származásról. A kiárad értelmező fordítás ugyan, mégis pontosabb, mert a kijön azt jelenti, hogy ahonnan kijött, ott már nincs jelen. Miután a Szentháromság egy és oszthatatlan, ez nem lehetséges. Pünkösd nem a Szentlélek származásának, nem kijövetelének, hanem kiáradásának ünnepe.

A Szentháromság emberi ésszel fölfoghatatlan, mint a régiek mondták, *summum mysterium*. Az, hogy mi és hogyan történt az idő kezdete előtt, a lényeget[17] nem érintő feltételezés.

Az Atyát nem láthatjuk színről színre (Ábrahám, Mózes), csak a Fiúban (János 14,9). Az Atya–Fiú megkülönböztetés verbális kényszer,[18] nincs különbség. A Szentlélek nem testesült meg, de érezhetjük jelenvalóságát. Isten az egyetlen, változatlan és örök létező, hitünk szerint háromszemélyű egy Isten, és miután változatlan, mindig is háromszemélyű kellett, hogy legyen. Másképp fogalmazva, egyik személye sem származott vagy született,[19] hanem van. Az, hogy a Szentháromság egy Isten van, nem generálhat vitát, mert csak tagadni lehet: nincs. Minden kapcsolódó képletes állítás értelmezési vitákhoz vezethet. Vezetett is, az Egyház megosztottságához, még háborúkhoz is. Például a *Filioque* vitához, amely egymásnak ugrasztotta a keleti és a nyugati kereszténységet.

Egy oszthatatlan egység oszthatatlan részei adják az oszthatatlan egységet. Pater=Deus, Filius=Deus, Spiritus Sanctus=Deus.[20] Mindhárom egyazon Isteni erő, különböző „funkcióval”, megvilágítva számunkra a Teremtés célját és értelmét, ami Jézus Krisztus feltámadásával beteljesedett. A teológusok szerint a Szentháromság egyik tagja az idő kezdete előtt született, a másik tagja származott, szerintem meg nem, hanem mindhárom mindig is volt. Tisztában vagyok vele, hogy ezzel a teológusok nem érthetnek egyet. Szerintük aki vallja a Szentlélek származását, az jó keresztény, akinek azonban elég annyi, hogy van, az Egyház ellensége. A teológia bizonyos értelemben Erisz aranyalmája. Trója pusztulása óvatosságra int, ezért inkább vagyok lenézett laikus, mintsem doktor teológus.

„Nem Isten robotjai, hanem gyermekei vagyunk.”

A keresztény egyházak tagjai emberek, egyházaikat választott tisztségviselők képviselik és mindenkori elöljáróikat választják. A zsinat

---

[12] [Az előző oldalhoz] Ha nem így lenne, azt kellene feltételeznünk, hogy az Atya, a Teremtő Isten Lélek nélkül volt, majd meggondolta magát és teremtett magának Lelket. Majd elfeledtem, egy Fiút is. (Bocsánat a profán mondatért.) Nyilvánvaló, hogy ez a feltételezés abszurd hülyeség.

[13] Latinra a *procedo* (kijönni) igével fordították.

[14] Kijönni, ugyanaz az irány, mint kiáradni. A szövegkörnyezettől függ, hogy melyik használata a helyes.

[15] Ennél többről nem tájékoztatott minket Jézus Krisztus, minden további feltételezés.

[16] In *Igaz tanúvallomás*. Budapest. 2001, Osiris.

[17] A háromszemélyű egy Isten: van.

[18] Verbális kényszer alatt azt értem, hogy Jézus nem hivatkozhatott csupán önmagára.

[19] Idő előtti történésekről van szó, a megtestesülés misztériuma nem tartozik ide.

[20] Lásd a Hit Paizsa *(Scutum fidei)* középkori verbális ábrát.

ökumenikus határozatának[21] (UR) második pontjában olvasható, hogy a Szentlélek *„betölti és kormányozza az egész Egyházat"*. A Szentlélek nem gubernátor, hanem a harmadik isteni személy. A Római Katolikus Egyházat nem a Szentlélek, hanem a pápa kormányozza.

Az, hogy a Szentlélek kormányozza az Egyházat, nem egyszerű tévedés, hanem istenkáromlás, mert ha így lenne, akkor a Szentlélek – mint az Egyház kormányzója – felelős lenne az Egyházban történt vállalhatatlan történésekért, ami képtelenség. Az Egyház kétezer éves történetében túl sok szégyenteljes esemény történt, túl sok alkalmatlan embert szenteltek pappá, és közülük többen magas pozícióba is kerültek. A Szentlélek ugyan nem kormányozza az Egyházat, de jelen van. Nem engedi, hogy esendő emberek,[22] a sátánnak Egyházba épült ügynökeivel együtt teljesen tönkretegyék, ahogy írva vagyon, *„a pokol kapui nem vesznek erőt rajta"*. (Máté 16,18) Ez annak ellenére igaz, hogy egyes korokban úgy tűnt, tűnik, hogy mégis, azonban mindig voltak, vannak és lesznek az eredeti letéteményt rendületlenül őrző tagjai. Ha kisebbségben, hát kisebbségben. A kisebb rész több, mert *non numerantur, sed ponderantur.*[23] Nem számláltatnak, hanem mérettetnek.

„A zsinati Egyház elkezdett betagozódni a protestáns misszionáriusok által gründolt, ökumenikus mozgalomnak nevezett pánkeresztény konglomerátumba, amitől az utolsó három Piusz pápa nyomatékosan óvott."

Az ökumenikus határozat szerint Krisztusnak *egy és egyetlen* Egyháza van, ezért a zsinat ezt valamennyi keresztény egyházra vonatkoztatta, ide értve a keresztény szektákat is (ökumenikus határozatában eufemisztikusan egyházjellegű közösségekként említve azokat), azt állítva ezzel, hogy nincs nagy jelentősége annak, ki melyik keresztény egyház tagja. Ezt lelki értelemben lehet mondani, jóllehet tényszerűen nem igaz. Sok keresztény és önmagát annak tartó[24] egyház létezik. A sok keresztény egyház tulajdonképpen egy keresztény egyház magyarázat éppoly erőltetett, mint maga az ökumenikus határozat. Ahhoz, hogy eltérő vallású emberek jó célok érdekében együttműködjenek, akár együtt imádkozzanak, nincs szükség sem szervezetre, sem határozatra, sem mozgalomra. Ökumenikusra sem. Elég, ha a felebaráti szeretetre felszólító, krisztusi parancsot komolyan vesszük. A buzgó egységesítők figyelmébe ajánlom, amit egykor Jézus a kafarnaumi századosnak mondott: *„legyen neked a te hited szerint"* (Máté 8,13).

A hívő emberek számára vallási meggyőződésük identitásuk meghatározó része. Ősei hitét, hagyományait és az erre épült kultúrát egy délibáb kedvéért senki sem fogja odahagyni. Nyilvánvaló, hogy a keresztény egység helyreállítása szélkergetés, miután lelki értelemben[25] igen, de valójában sohasem volt keresztény egy-

[21] Az ökumenikus határozatnak azon kívül, hogy elvette a hívektől a katolikus hit biztonságát és bizonyosságát, más „hozadékát" nem látom. Azt, hogy ezt a Szentlélek „hozta volna", kizártnak tartom.

[22] A pápa is ez, például I. Honoriust halála után eretneknek nyilvánították, a bázeli zsinaton is eretneknek nyilvánították a pápát, VI. Sándor az Egyház szégyene volt, és sorolhatnám. Volt idő, mikor három pápa is volt, azt, hogy melyiküket ismerte el az Egyház hitelesnek, nem morális értékeik, alkalmasságuk, hanem a pillanatnyi politikai erőviszonyok döntötték el.

[23] *„Non numerantur sententiæ, sed ponderantur"*. Nem az érvek száma, hanem azok súlya számít. (Ifjabb Plinius)

[24] Például az unitáriusok, akik nemcsak a Szentháromságot, hanem a megtestesülést is tagadják.

[25] Minden keresztény vallja, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó.

ség, még Péter és Pál apostolok között is voltak viták. Az egyházatyák nézetei között is vannak eltérések, Szent Ágoston korai és kései véleménye sem mindig azonos. A Mária-kultuszt ápoló és ellenző keresztény egyházak között sohasem lehet teljes egyetértés. Az ortodoxok nem foglalkoznak a keresztény vallások egységesítésének komolytalan ötletével, márpedig nélkülük nincs egység. A gyakran idézett *„legyetek mindnyájan egy[ségben]"* (János 17,21) sem szervezeti, hanem lelki egységre vonatkozik, ennek ellenére az ökumenikus mozgalom hívei azt hiszik, hogy a keresztény vallások gleihsaltolási[26] kísérlete Istennek tetsző törekvés.

„Európa a globalizmus és a szuverenizmus küzdelmének kísérleti terepe lett. A világi és az egyházi egységesítési törekvések között elméletileg és nevükben van különbség, az irány ugyanaz. A világi, ideológiai és gazdasági egységesítés neve globalizmus, az egyházi, szakrális egységesítés neve ökumenizmus."

Isten szervezeti egység nélkül is tudja, kik tartoznak hozzá.

A második parancsolat a Szentlélekre is vonatkozik, ezért elfogadhatatlan, ha cselekedeteinket igazolandó hivatkozunk rá.[27] VI. Pál meggyőzte magát, majd a zsinaton részt vevő egyházi méltóságok többségét, hogy a Szentlélek sugalmazására kell liberális–modernista irányba fordítani az Egyházat. Neki ezt sugalmazta, ötven évvel korábban X. Piusznak meg az ellenkezőjét?! X. Piusz és VI. Pál Egyházról vallott nézetei köszönőviszonyban sincsenek egymással, mégis (mindössze 64 év különbséggel) mindketten az Egyház szentjei?! Érezhető, hogy Szent X. Piusz tehertétel a modernista egyház számára, következésképp a zsinat előtti és a zsinat utáni Egyház csak nevében azonos. VI. Pál egységesítési buzgalmában „rommá lőtte" saját Egyházát.

A Szentlélek *„betölti és kormányozza"* az Egyházat[28] szövegbe emelése a modernista stratégia része volt, hogy a liberális fordulatot a Szentlélekre hivatkozva legitimálják. A többség engedelmesen elhitte a hivatkozást, azonban voltak, akik átláttak a szitán. Ezek, a hagyományhű katolikusok a modernista egyház üldözött páriái lettek, az Egyház ellenségeinek lettek kikiáltva. *„Senkit sem utálnak jobban, mint azt, aki igazat szól."* (Platón)

PÁLFORDULÁS

VI. Pálról Jézus szavai jutnak eszembe: *„Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! (…) nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor megmondom nekik, hogy sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők."* (Máté 7,22–23)

Mint 1541-ben Budát a törökök, úgy szállták meg a modernisták az Egyházat. Keresztelő Jánosról nevezett Montini[29] másfél évtizeden keresztül XII. Piusz közeli munkatársa volt.

[26] A magyar nyelvbe a huszadik század második negyedében került, ritkán használt szó, az 1933 áprilisában hatályba lépett német törvényre utal: Gleichschaltung der Länder mit dem Reich (A német tartományok birodalmi egységbe kapcsolásáról). Magyarul úgy helyes, ahogy írtam, mert az ajánlott *gleichschalt*olási egy német szó, magyar raggal, a gleihsaltolási, ha csúnya is, de magyar.

[27] Második parancsolat: Istennek nevét hiába ne vegyed. X. Piuszban, ellentétben VI. Pállal, volt annyi alázat, hogy nem hivatkozott furtonfurt a Szentlélekre.

[28] Eredete jóval régebbről adatolható.

[29] A későbbi VI. Pál.

Halála előtt a Szentatya azonban rájött, hogy bizalmasa *„Isten majmának”*[30] ügynöke, nem kreálta bíborossá,[31] jóllehet mindenki ezt várta. Nagyon erős jelzés volt, a pusztában kiáltónak szavát azonban kevesen hallották meg, még kevesebben értették és vették komolyan. Aztán történt, ami történt. XXIII. János[32] előkészítette utódja trónra lépését, a zsinat pedig engedelmesen kanonizálta VI. Pál teológiai és liturgiai elképzeléseit. A „pálfordulás” után már az Egyház modernista moderátorai döntik el, ki kaphat szót.

A zsinat deklarálta ugyan, hogy az üdvösség eszközei hiánytalanul csak a Katolikus Egyházban érhetők el, de más keresztény egyházak és egyházjellegű közösségek (UR, 13) egyaránt Krisztushoz tartoznak, egyetlen Egyházának részei. Ez az új egyházértelmezés az eretnekség csimborasszója, ugyanis azt állítja, hogy nincs lényegi különbség az apostoli Egyház, a kivált részek és a később alapított, új keresztény egyházak és szekták között. Ahogy egy kiszakadt rész sem azonos értékű az egésszel, úgy a hasonló sem azonos azzal, amire hasonlít, sőt, olykor semmi köze hozzá. Például a méhmajmoló légy, bár megszólalásig hasonlít egy méhhez, akkor is csak egy légy. Megtéveszti ugyan a békát, de nem mehet be a kaptárba.

A zsinat feladata, hogy saját Egyházával foglalkozzon, aminek nem lehet része az, hogy *túllépve hatáskörén*, minden kényszer nélkül lefokozza önmagát, a katolikus hitet általános filozófiai kérdésként értelmezze és az Egyházat a modern társadalom változásaihoz[33] igazítva átértelmezze évezredes identitását. Márpedig ez történt. A zsinati dokumentumokat egységben kell elfogadni, de mivel vannak részek, amelyek a hagyományhű katolikusok számára elfogadhatatlanok, ezért az egészet el kell utasítaniuk. Az új irányt bebetonozandó, Ferenc pápa gyorsan szentté avatta XXIII. Jánost és VI. Pált, és szakmányban kreál modernistákat bíborossá. Ignác atya[34] forog a sírjában.

„A meghatározó események jelentős hányada a világuralomra törő globalista, sötét háttérhatalom hosszú távú stratégiájának részeként zajlik. E sötét hatalom szuverén államok, szervezetek, emberek és nem utolsó sorban a kereszténység tönkretételén munkálkodó sátáni erő. A cinizmus netovábbja, hogy a sokszínűséget hangoztatva számolják föl a szellemi sokféleséget.”

A zsinat *Lumen gentium* dokumentumában nem azt rögzítette, hogy Isten a Római Katolikus Egyházban van *(est)*, hanem úgy fogalmazott, hogy a Római Katolikus Egyházban létezik[35] *(subsistit in)*.[36] Nem az új megfogalmazás zavar, hanem az, hogy VI. Pál öku-

[30] Néri Szent Fülöp Nagy Plagizátornak, Isten majmának nevezte a sátánt, a gyermeki csúfolódó – utánozás majomszokás – értelmében.

[31] Ezzel megakadályozta, hogy pápává választhassák.

[32] „A Nagy Plagizátor Keresztelő Jánosa.”

[33] Gómez Dávila: *„A modern társadalom olyan gyorsan züllik, hogy minden reggel nosztalgiával gondolunk tegnapi ellenfeleinkre.”*

[34] Loyolai Szent Ignác (1491–1556), a jezsuita rend alapítója. Ferenc pápa jezsuita.

[35] Isten bárhol létezhet, akár egy szingapúri sztriptízbárban is, egy nyomorult táncosnő szívében. Az, hogy Isten hol és milyen formában van jelen a Földön, nem tartozik az emberekre. A zsinatra sem.

[36] Az új definíciónak sok értelmét nem látom, mert az *est* sem kizáró, csupán arra utal, hogy a Római Katolikus anyaszentegyház Krisztus apostoli Egyháza; nem arra, hogy csak a Római Katolikus Egyházban van jelen, bár ilyen olvasat is lehetséges, ám téves.

menikus rögeszméjének megfelelve fogalmaztak ekképpen, ugyanis ez tette lehetővé számára a mozgalomhoz való gyors közeledést, ami egyik vesszőparipája volt. A zsinati Egyház elkezdett betagozódni a protestáns misszionáriusok által gründolt, ökumenikus mozgalomnak nevezett pánkeresztény konglomerátumba, amitől az utolsó három Piusz pápa nyomatékosan óvott.

A magát alázatosnak mutató, de valójában öntelt VI. Pál rá sem hederített elődjei ökumenikus mozgalommal kapcsolatos intelmeire. A liberális–modernista második vatikáni zsinat, ökumenikus határozatában a keresztény egyházak egyikének minősítette saját Egyházát, és megőrzendő értékeket nyilvánított feleslegessé. A katolikus hit védelméről lemondtak, az igaz hit és tiszta hit fogalmát kiüresítették, az állandóságot sugárzó liturgiát megváltoztatták és folytathatnám a felsorolást.

Ahogy az ökumenikus mozgalomnak, úgy a vallások közti teológiai párbeszédnek sem látom értelmét. Azon kívül, hogy van Isten, másban nem tudnak teljes nézetazonosságra jutni. Azzal, hogy vannak közös helyek, mindenki tisztában van, ahogy a különbségekkel is.

A kereszténység lényege: igazsága.[37] A katolikus Egyház feladata az örömhír, az evangélium hirdetése, nem pedig az, hogy a profán világ változásait vagy bármelyik egyház hittanát figyelembe véve változzék. Mindent megújítani Krisztusban volt a konzervatív X. Piusz jelmondata, ugyanakkor az Egyházat megváltoztatni szándékozó modernisták ellenfele, esküdt ellensége volt. A második vatikáni zsinaton a modernisták átvették az Egyház irányítását, és ahogy előre látta, nem megújították, hanem megváltoztatták az Egyházat.

A modernista hatalomátvétel egyházpolitikai puccs volt. A legyőzöttek sorsa lényegében ugyanaz, mint a világi puccsok esetében: *væ victis*. A hagyományhű katolikusokból a modernista Egyház ellenségei lettek, pedig semmi újat nem vallanak, csak azt, amit az Egyház a zsinatig maga is tanított. Megáll az ember esze. Azokat vádolják eltéréssel, akik rendületlenül állnak ott, ahol mindig is voltak. Nem ők tértek el. Miután nincs máglya, csak üldözni tudják őket: a tradicionalista papokat ki, a híveket el. *Ubi caritas est?*

„A pénz és a totálisan megfigyelt, ellenőrzött média mellett legnagyobb fegyverük, hogy a hatalmas közösségi hálózatokon keresztül saját céljaiknak megfelelően manipulálják az embereket. Gyanútlan emberek tömege kerül a sötét háttérhatalom varsáiba. Ügynökeik szép számmal vannak jelen mindenütt, még az egyházakban is."

A második vatikáni zsinat összehívásának egyetlen célja volt: a modernista hatalomátvétel lehetővé tétele és törvényesítése. A törvény jogi fogalom. A jog az emberek világa, a szakralitás Isten világa. Krisztus többször szólt az igazságról, de az *Újszövetség*ben nem találtam nyomát, hogy a jogról valaha is szót ejtett volna. A zsinat jogszerűen lett meghirdetve, így határozatai jogszerűek, de ebből nem következik, hogy maradéktalanul helyesek is. Amennyiben egy cselekedet jogszerű, abból nem következik, hogy helyes is. Amennyiben egy ítélet jogszerű, abból nem következik, hogy igazságos is. A zsinat humanista[38] irányba fordított egy évezredes szakrális, konzervatív, koherens rendszert. Jogszerűen, de tévesen. Abszurdum, de a zsinaton maga az Egyház lépett ki önmagából.

[37] Gómez Dávila: *„A kereszténység lényege igazsága, nem pedig az, hogy miféle szolgálatokat tehet a modern világnak."*
[38] Emberközpontú értelemben.

LUCIFER

Lucifer arkangyal lázadása következményeként örökre száműzetett angyalaival együtt Isten országából, kijelölt tartózkodási helyére, a Földre, de erejét megtarthatta. Eredeti nevén, és más néven is említik: sátán, ördög, diabolosz, Belzebub stb. Hatalmát bizonyítja a Földön, hogy Jézust háromszor is megkísértette (Máté 4,1–11 és Lukács 4,1–13). Máté és Lukács is leírta a mondanivalómmal kapcsolatos harmadik kísértést. Máté: *„Az ördög megmutatá neki a világ országait és azok dicsőségét, és mondá neki: Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem."* Lukács: *„Az ördög megmutatá neki a földkerekség minden országát, és mondá neki: Mind e hatalmat és azok dicsőségét neked adom, és mert nekem adattak át azok, és akinek akarom, annak adom; ha tehát imádasz engem, mind tiéid lesznek."*

„A Mária-kultuszt ápoló és ellenző keresztény egyházak között sohasem lehet teljes egyetértés."

A szövegben a *„nekem adattak át azok"* részt úgy értelmezem, hogy Lucifer, előzetvén Isten országából a sötétségbe, ami szakralitás nélküli, lelki sötétséget jelent, „Földbirtokossá" lett.[39] Erre utal, hogy Jézus, ahogy *János evangéliumá*ban három helyen is olvasható (János 12,31; 14,30; 16,11) a sátánt, e világ fejedelmeként említette. Ebből viszont következik, hogy a Föld pokoli hely, tulajdonképpen minden, Isten országán kívüli hely az. Krisztus világba jövetelével alászállt a pokolba,[40] a szellemi sötétség mellett megjelent a világosság, és maradt, hiszen maga mondta követőinek: *„veletek vagyok mindennap a világ végezetéig"* (Máté 28,20).

Mint már említettem, a Földön történhetnek események Isten szándéka szerint is, a sátán szándéka szerint is, emberi szándékra is, de történhetnek egymástól független folyamatok szerencsés vagy szerencsétlen találkozásakor is. Nem lehet minden földi történést „Isten nyakába varrni". Ezért a papok által temetések alkalmával gyakran említett toposz, *„Isten akaratában megnyugodva"*, mindig fölidegesít. Hogy állíthatja tragikus események, például ártatlan gyermekek szörnyű halála esetében, hogy ez Isten akarata szerint történt? Netán a holokauszt vagy Sztálin és Pol-Pot rezsimje alatt történt borzalmak Isten egyetértésével történtek? Teljes képtelenség. E világ fejedelme ugyan a sátán, de Isten, miután mindenható, felülírhatja műveit, a rosszat jóra tudja fordítani, mint például Jákob fiainak esetében (József és testvérei) történt, de ide tartozónak vélem azt is, hogy a holokauszt után a zsidók önálló államot kaptak.

Vallásos zsidók özöne lett ateista a holokauszt után, mondván: nincs Örökkévaló, mert „megengedte" a borzalmakat. A „megengedte" ebben a kontextusban értelmezhetetlen, mert maga a szó jóváhagyást jelent. Szó sincs erről, mert mint már említettem, Isten valamennyi szellemi és emberi teremtményének szabad akaratot adott, ha nem így lenne, bábuk lennénk a Földön, „Isten és a sátán sakktábláján", nem pedig önálló egyéniségek. Nem Isten robotjai, hanem gyermekei vagyunk. Isten sok mindent „megenged". „Megengedte", hogy egyetlen fiát megalázzák, megkínozzák, keresztre szögezzék. De végül minden a helyére kerül, mert Isten mindenható, a sátán nem. Például Krisztus, feltámadása után már nem Isten Báránya, hanem Pantokrátor, aki

[39] Időbeli összefüggéseket ne keressünk, mert az idő a mi világunk sajátja, nem Istené. *„Negyven nap, negyven év vagy ezerannyi, az én szájamban ugyanazt jelenti"* – ahogy Babits írta. *(Jónás Könyve)*

[40] *„Alászáll, és fölsővé teszi az alsót, mert ahol Ő világít, ott van fenn"*, ahogy más kontextusban Thomas Mann írta *József és testvérei* regényében.

igazságot szolgáltat minden embernek, akár még életükben, de legkésőbb az utolsó napon, mert mint mondta: *„Én vagyok az út, az* igazság, *és az élet”* (János 14,6). Csak oktalan ember kéri számon Istent, bármiért is.

A Föld egyrészt gyönyörű hely, hogy emlékeztesse az embereket a Paradicsomra, másrészt borzalmas hely, hogy emlékeztesse őket Lucifer és Ádám lázadásának következményeire. A Föld Isten országának szakralitás nélküli mása volt. Az első emberpár paradicsomi környezetbe érkezett, ahol már várta őket a sátán, és idősebb fiuk, Káin lelkét meg is szállta. Ugyanakkor az első emberpár érkezésével a szakralitás megjelent a Földön, mert ők továbbra is szívükben hordozták Istent és a reményt, hogy idővel visszatérhetnek atyai örömébe. Reményüket Jézus világba jövetele valósággá tette; az emberek számára van lehetőség, de ennek feltételei vannak. Ki kell érdemelni, hogy *„az Ég királya beállítson majdan szobros csarnokába.”* (Babits: *Psychoanalysis christiana*)

HOLLÓIDŐ

A történelemben voltak nehéz időszakok, amikor az embereket fizikai létükben fenyegették, ideértve a mérhetetlen nyomort is. A kor, amiben élünk, más ugyan, de bizonyos értelemben még borzalmasabb. Az egzisztenciális fenyegetettség maradt, de most józan eszünk és igaz lelkünk is veszélyben van. Mindkettő elvétele szükséges ahhoz, hogy a megtévesztett emberek sokasága a globalista ideológia híve legyen.

A meghatározó események jelentős hányada a világuralomra törő globalista, sötét háttérhatalom hosszú távú stratégiájának részeként zajlik. E sötét hatalom szuverén államok, szervezetek, emberek és nem utolsó sorban a kereszténység tönkretételén munkálkodó sátáni erő. A cinizmus netovábbja, hogy a sokszínűséget hangoztatva számolják föl a szellemi sokféleséget. Aki nem lép egyszerre, nemhogy rétest nem kap, hanem könnyen az utcán találhatja magát.

„Ősei hitét, hagyományait és az erre épült kultúrát egy délibáb kedvéért senki sem fogja odahagyni. Nyilvánvaló, hogy a keresztény egység helyreállítása szélkergetés, miután lelki értelemben igen, de valójában sohasem volt keresztény egység, még Péter és Pál apostolok között is voltak viták.”

A sötét háttérhatalom olyan, mint a világegyetemben jelentős mennyiségben jelen lévő, nem látható sötét anyag, melynek létezésére következtetni lehet, de struktúrája – *nomen est omen* – sötétben marad. Erre utalva nevezi Bogár László közgazdász tréfás-komolyan *nem létező hatalomnak,* amely gazdasági, politikai céljainak[41] érdekében jól fizetett zsoldosokból és önkéntesekből álló hálózatot hozott létre. Az utánpótlás is biztosítva: a liberális egyetemeken képzik a tiszteket, a médiumokon keresztül mossák az emberek agyát, akik közül sokan önként csatlakoznak és demokratikus választásokon globalistákat juttatnak magas pozíciókba. Gender, LMBTQ, *woke* és még ki tudja hány eszement új ideológia elfogadását erőltetik az emberekre. Szinte minden nemes fogalom[42] és szimbólum jelentését átértelmezik, például a szivárványét. A pénz és a totálisan megfigyelt,

[41] *„A politika a gazdaság koncentrált kifejezése.”* Manapság ritkán idézett szerző (Lenin) tömör és pontos definíciója.

[42] Például a liberalizmus. Eötvös József és Gerő András a liberalizmus, a nemzeti liberalizmus tiszteletre méltó képviselői voltak. A nemes fogalom neve maradt, de tartalma visszájára fordult. Ma már egy ócska verbális replika, amit a globalisták pajzsként tartanak maguk elé, hogy mögé bújva leplezzék valódi szándékaikat.

ellenőrzött média mellett legnagyobb fegyverük, hogy a hatalmas közösségi hálózatokon keresztül saját céljaiknak megfelelően manipulálják az embereket. Gyanútlan emberek tömege kerül a sötét háttérhatalom varsáiba. Ügynökeik szép számmal vannak jelen mindenütt, még az egyházakban is.

„Elfussunk? Nincs hová." (Zrínyi)

A zsinat a modernista főáramlathoz *(mainstream)* igazodva változtatta meg az Egyházat. Az ökumenikus mozgalmat az Egyház értékrendjébe emelték: *„A szent teológiát és a többi, főként történeti jellegű tárgyat, ökumenikus szempontból kell tanítani"* (UR, 10). Európa a globalizmus és a szuverenizmus küzdelmének kísérleti terepe lett. A világi és az egyházi egységesítési törekvések között elméletileg és nevükben van különbség, az irány ugyanaz. A világi, ideológiai és gazdasági egységesítés neve globalizmus, az egyházi, szakrális egységesítés neve ökumenizmus. A zsinati egyház akarva-akaratlan ugyanazt csinálta az Egyházzal, mint a globalisták a világgal. Szép dolog az ellenség szeretete, de mégiscsak túlzás, hogy egy gyékényen tukmálják az emberekre egységesítés nevű portékájukat. Uram, *„bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek"* (Lukács 23,34).

Azok számolják föl Európa szuverenitását és teszik az Egyesült Államok[43] vazallusává, akiknek hivatalból védeni kellene. Azok gyengítették meg a Római Katolikus Egyház szuverenitását, akiknek erősíteni kellett volna.

„S akik még vagytok, őrzőn, árván, / Őrzők: vigyázzatok a strázsán." (Ady)

Madách, Huxley és Orwell is megsejtett valamit a jövőből. Hallani vélem a négy lovas közeledtét (Jel 6,2–8), és megjövendölt jeleket látok magam körül: háborúk, éhínség, járványok, természeti katasztrófák, hitehagyás, erkölcsi romlás, a Nagy Ámító egyre erősödő tombolása, ide számlálom a kőszikla (Máté 16,18) erózióját is, a keresztények egyre erősödő üldözését, és sorolhatnám. Amiben élünk, embert próbáló idő. *„Hollóidő."*[44]

Próbatételek kiállása, nehézségek és csapások erős hittel viselése vezetnek Isten országába. *„Igazi lelkünket, akárcsak az ünneplő ruhákat gondosan őrizzük meg, hogy tiszta legyen majd az ünnepekre."* (József Attila) Ennél tömörebben és szebben nem is lehet összefoglalni az ember feladatát.

„A legyőzöttek sorsa lényegében ugyanaz, mint a világi puccsok esetében:* væ victis. *A hagyományhű katolikusokból a modernista Egyház ellenségei lettek, pedig semmi újat nem vallanak, csak azt, amit az Egyház a zsinatig maga is tanított. Megáll az ember esze. Azokat vádolják eltéréssel, akik rendületlenül állnak ott, ahol mindig is voltak."

[43] Az Egyesült Államok is csak egy bábu a sötét háttérhatalom sakktábláján, ebben a játszmában most ő a fekete vezér.
[44] Szilágyi István szimbolikus szava. A Magvető Kiadónál Budapesten, 2008-ban megjelent regényének címe.